

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยมีพื้นที่ที่ติดกับชายทะเลทั้งหมด 24 จังหวัด ซึ่งส่วนใหญ่เป็นแนวพื้นที่ของทรัพยากรป่าชายเลนมากที่สุด โดยพื้นที่ทรัพยากรป่าชายเลนมีความอุดมสมบูรณ์มากถึง 1.5 ล้านไร่¹ จะเห็นได้ว่าป่าชายเลนถือทรัพยากรธรรมชาติที่แสดงให้เห็นถึงความอุดมสมบูรณ์ในระบบนิเวศ เป็นการเพิ่มแหล่งอาศัย แหล่งวางไข่ รวมทั้งเป็นแหล่งที่อยู่อาศัยของสัตว์หลากหลายพันธุ์มาก ๆ ซึ่งการที่มีระบบนิเวศที่สมบูรณ์เป็นการช่วยให้สิ่งมีชีวิตที่อาศัยอยู่ เช่น กุ้ง หอย ปู และ ปลา และการที่มีสัตว์จำพวกนี้อาศัยอยู่นั้น แสดงให้เห็นว่าแม่น้ำในบริเวณนั้นมีความอุดมสมบูรณ์ และมีระบบนิเวศที่ค้ำตัวเอง นอกเหนือจากนี้ป่าชายเลนยังช่วยในเรื่องของการป้องกันหน้าดินพังทลายบริเวณชายฝั่งทะเลเพื่อไม่ให้เกิดน้ำกัดเซาะในพื้นที่บริเวณป่าชายเลน² จะเห็นได้ว่าป่าชายเลนมีประโยชน์ในระบบนิเวศเป็นอย่างมาก และยังเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าอย่างมหาศาลในทางเศรษฐกิจ ไม่ว่าจะเป็นด้านการประมง ด้านการนำไม้ป่าชายเลนเพื่อการเผาถ่าน โดยรัฐบาลได้มีการอนุญาตให้เอกชนเข้ามาสัมปทานทำไม้ป่าชายเลนเพื่อผลิตถ่านไม้ อีกทั้งยังให้ภาคเอกชนเข้ามาใช้ประโยชน์ในการเลี้ยงกุ้ง ป่าชายเลนจึงมีความสำคัญทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมเป็นอย่างมาก³

ภายหลังพื้นที่ทรัพยากรป่าชายเลนมีจำนวนลดลงอย่างเห็นได้ชัด เนื่องจากถูกทำลายให้เสื่อมโทรม มีการบุกรุกจากของประชาชนและนายทุน ดังนั้นการเข้ามาใช้ประโยชน์จากทรัพยากร

¹ รัตนวัฒน์ ไชยรัตน์, กัมปนาท ภักดีกุล. (2563). *ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศต่อตะกอนในป่าชายเลน*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <https://dxc.thaipbs.or.th/post-special/impacts-of-climate-change-to-coastal-sediment/> [2565, 2 มิถุนายน]

² สิทธิชัย สุขสำราญ. (2563). *แหล่งเรียนรู้ธรรมชาติ และประโยชน์ของป่าชายเลน*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <https://news.trueid.net/detail/Pj5xadKp6gMm> [2565, 2 มิถุนายน]

³ ส่วนส่งเสริมและพัฒนาทรัพยากรป่าชายเลน สำนักอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลน. (2552). *ยุทธศาสตร์การจัดการทรัพยากรป่าชายเลนประเทศไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม. หน้า 6.

ป่าชายเลนมากขึ้น ไปจนเกินขีดความสามารถของป่าชายเลน ล้วนก่อให้เกิดผลกระทบต่อป่าชายเลนโดยตรง แม้ทางภาครัฐได้เข้ามามีบทบาทในการฟื้นฟูทรัพยากรป่าชายเลน โดยให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยตรงอย่าง เช่น กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง เข้ามาปฏิรูปการบริหารจัดการพื้นที่ป่าชายเลนใหม่ทั้งหมด พร้อมกับมีกฎหมายเพื่อให้มีการคุ้มครอง ฟื้นฟู ทรัพยากรป่าชายเลน⁴

แม้จะมีการบังคับใช้กฎหมายกับผู้กระทำผิดแล้วก็ตาม แต่ยังไม่มีความหมายที่เป็น การเฉพาะ จึงทำให้การบริหารจัดการทรัพยากรป่าชายเลนไม่มีความเป็นเอกภาพ ขาดการบูรณาการ และการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่น ทำให้เกิดปัญหาด้านการบุกรุกป่าชายเลน รวมทั้งกฎหมายที่ใช้บังคับยังไม่ครอบคลุมพื้นที่ป่าชายเลนบางพื้นที่ กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง จึงมีการเสนอระเบียบกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง ว่าด้วยการปลูกและบำรุงป่าชายเลน พ.ศ. 2564 เพื่อให้เหมาะสม สอดคล้องกับพระราชบัญญัติส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง พ.ศ. 2558 และการแบ่งส่วนราชการของกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง ให้เป็นไปตามภารกิจในการอนุรักษ์ฟื้นฟูป่าชายเลนอันเป็นทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง⁵

เมื่อมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง พ.ศ.2558 ประกอบกับระเบียบกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง ว่าด้วยการปลูกและบำรุงป่าชายเลน พ.ศ. 2564 และระเบียบกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง ว่าด้วยการปลูกและบำรุงป่าชายเลนสำหรับองค์กรหรือบุคคลภายนอก พ.ศ. 2564 ซึ่งเป็นการออกกฎหมายที่เน้นการสงวน การอนุรักษ์ และการฟื้นฟูพื้นที่ป่าชายเลน ตามมาตรา 18⁶ ส่วนอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 24⁷ เป็นการให้อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ เพียงแค่ตรวจค้น หรือยึดหรืออายัดหาเท่านั้น หากได้ให้อำนาจแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่ในพื้นที่ป่าชายเลนได้อย่างกฎหมายอื่น ถือเป็นมาตรการทางกฎหมายที่ไม่ครอบคลุมในการดำเนินการแก้ปัญหาทรัพยากรป่าชายเลนที่แท้จริง จึงเป็นที่มาของการศึกษาในครั้งนี้ จึงเกิดปัญหาการศึกษาดังนี้

1) ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจหน้าที่

ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง พ.ศ.2558 มาตรา 3 ได้กำหนดให้ “พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ข้าราชการพลเรือนหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งดำรงตำแหน่ง ไม่ต่ำกว่าข้าราชการพลเรือนสามัญระดับปฏิบัติการหรือเทียบเท่า ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการ ตามพระราชบัญญัตินี้

⁴ พระราชบัญญัติส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง พ.ศ.2558

⁵ ระเบียบกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง ว่าด้วยการปลูกและบำรุงป่าชายเลน พ.ศ. 2564

⁶ พระราชบัญญัติส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง พ.ศ.2558. มาตรา 18.

⁷ พระราชบัญญัติส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง พ.ศ.2558. มาตรา 24.

ซึ่งจำนวนข้าราชการของกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งมีเพียง 386 ราย และที่ถูกระบุให้เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้มีเพียง 300 ราย ซึ่งเป็นจำนวนที่น้อยมากหากเทียบกับพื้นที่ความรับผิดชอบที่จะต้องดูแลทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง และไม่ได้หมายความรวมถึงข้าราชการระดับปฏิบัติงาน และพนักงานราชการ จึงจำเป็นต้องปรับแก้บทนิยามในมาตรา 3 ที่กำหนดให้ “พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ข้าราชการพลเรือนหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าข้าราชการพลเรือนสามัญระดับปฏิบัติการหรือเทียบเท่าซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการ เป็น “พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

จากบทบัญญัติดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง พ.ศ. 2558 มาตรา 3 กับประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเรื่อง แต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2562 พ.ศ. 2563 ที่ออกตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2562 และประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2563) เรื่อง แต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 ที่ออกตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 เพื่อให้จำนวนพนักงานเจ้าหน้าที่สอดคล้องกับภารกิจและอำนาจหน้าที่ของกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง ซึ่งจะส่งผลให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพมากขึ้น อันเป็นการบรรลุวัตถุประสงค์ตามมาตรา 77 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560

2) ปัญหาเกี่ยวกับอำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการรื้อถอน

พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 25 บัญญัติไว้ว่า เมื่อได้กำหนดป่าใดเป็นป่าสงวนแห่งชาติ และรัฐมนตรีได้แต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ควบคุมและรักษาป่าสงวนแห่งชาตินั้นแล้ว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดังต่อไปนี้

(1) สั่งให้ผู้หนึ่งผู้ใดออกจากป่าสงวนแห่งชาติ หรือให้งดเว้นการกระทำใด ๆ ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ในกรณีที่มีข้อเท็จจริงปรากฏหรือเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

(2) สั่งเป็นหนังสือให้ผู้กระทำความผิดต่อพระราชบัญญัตินี้ รื้อถอนแก้ไขหรือทำประการอื่นใดแก่สิ่งที่เป็นอันตราย หรือสิ่งที่ทำให้เสื่อมสภาพในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ภายในเวลาที่กำหนดให้

(3) ยึด ทำลาย รื้อถอน แก้ไขหรือทำประการอื่น เมื่อผู้กระทำความผิดไม่ปฏิบัติตาม (2) ไม่ปรากฏตัวผู้กระทำความผิดหรือรู้ตัวผู้กระทำความผิดแต่หาตัวไม่พบถ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ปฏิบัติการ

อย่างหนึ่งอย่างใดดังกล่าวและได้เสียดำใช้จ่ายเพื่อการนั้น ให้ผู้กระทำผิดชดใช้หรือออกค่าใช้จ่ายนั้นทั้งหมด หรือให้พนักงานเจ้าหน้าที่นำทรัพย์สินที่ยึดไว้ได้ออกขายทอดตลาดหรือขายโดยวิธีอื่นตามที่เห็นสมควรเพื่อชดใช้ค่าใช้จ่ายนั้น และให้นำความในมาตรา 1327 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับแก่เงินที่ได้จากการขายทรัพย์สินนั้นโดยอนุโลม

(4) ดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดที่เห็นสมควร ทั้งนี้เพื่อป้องกันหรือบรรเทาความเสียหายแก่ป่าสงวนแห่งชาติในกรณีที่มีเหตุฉุกเฉิน

จากบทบัญญัติดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง พ.ศ. 2558 มาตรา 24 เป็นการเข้าไปตรวจสอบ ควบคุม ตรวจสอบ ยึด หรืออายัด หรือสั่งให้บุคคลออก จากพื้นที่แต่ไม่สามารถสั่งให้ผู้กระทำความผิดดำเนินการรื้อถอนสิ่งปลูกสร้าง บุกรุก หรือรุกป่า ในเขตพื้นที่คุ้มครองดังกล่าว

แต่ประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้น แม้ว่ากฎหมายจะบัญญัติไว้ดังกล่าวข้างต้น แต่พนักงานเจ้าหน้าที่กลับไม่มีอำนาจดำเนินการรื้อถอนสิ่งปลูกสร้าง บุกรุก หรือรุกป่า ในเขตพื้นที่คุ้มครองป่าชายเลน ทำให้ผู้ที่บุกรุกป่าชายเลนยังคงไม่รื้อถอนสิ่งปลูกสร้างที่ทำการรุกป่า จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้พนักงานเจ้าหน้าที่ไม่สามารถทำการอนุรักษ์คุ้มครอง บำรุงรักษา พื้นฟู ให้ป่าชายเลน ได้กลับมาอยู่ในสภาพที่อุดมสมบูรณ์ เพื่อเป็นอาหารของสัตว์น้ำ และแหล่งท่องเที่ยวได้ ดังนั้น หากมีการให้อำนาจในการรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างที่ก่อสร้าง บุกรุก หรือรุกป่า ในเขตพื้นที่คุ้มครอง แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ เป็นการทำให้ผู้บุกรุกรายอื่น ๆ ที่บุกรุกพื้นที่ป่าชายเลนได้อีก และทำให้ธรรมชาติกลับคืนสู่สภาพที่สมบูรณ์

3) ปัญหาเกี่ยวกับอำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการจับกุม

มาตรา 26 การจับกุม ปรามปรามผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ เป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

สืบเนื่องจากบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง พ.ศ.2558 มาตรา 24 ไม่ได้กล่าวถึงการดำเนินการของพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจในการจับกุมผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับการบุกรุกป่าชายเลน แต่ในทางปฏิบัติเมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่เจอตัวผู้กระทำความผิดซึ่งหน้า พนักงานเจ้าหน้าที่จะเข้าไปดำเนินการจับกุมและส่งมอบตัวผู้กระทำความผิดให้แก่พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตามมาตรา 26 แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 ดังนั้น หากมีการเพิ่มอำนาจให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีส่วนเข้าร่วมการปฏิบัติหน้าที่ร่วมกับพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ จะเป็นการลดปัญหาการจับกุมผิดรายและความล่าช้าในการจับกุม

ทั้งนี้ หากมีการแก้ไขปัญหาลักษณะเกี่ยวกับอำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่ จะเป็นการลดการบุกรุกพื้นที่ป่าชายเลนจาก นายทุน หรือผู้ที่หาผลประโยชน์จากพื้นที่ป่าชายเลน ก็จะส่งผลให้ประเทศไทยมีพื้นที่ป่าชายเลนเพิ่มขึ้นและมีระบบนิเวศที่ดีได้อย่างสมบูรณ์ แต่ถ้ากฎหมายไม่เด็ดขาดเมื่อไหร่ก็จะส่งผลให้มียาทุนเข้ามาแสวงหาประโยชน์ในพื้นที่ป่าชายเลน ส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของประชาชนในพื้นที่ ตลอดจนคุณภาพร่วมของเศรษฐกิจในประเทศอีกด้วย⁸

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาแนวคิด และทฤษฎี เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ในการบริหารจัดการทรัพยากรป่าชายเลน
2. เพื่อศึกษาถึงมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ในการบริหารจัดการทรัพยากรป่าชายเลนของต่างประเทศและประเทศไทย
3. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ในการบริหารจัดการทรัพยากรป่าชายเลนตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง พ.ศ.2558
4. เพื่อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาลักษณะเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ในการบริหารจัดการทรัพยากรป่าชายเลน

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

พระราชบัญญัติส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง พ.ศ.2558 ซึ่งเป็นกฎหมายเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ในการบริหารจัดการทรัพยากรป่าชายเลน มีปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดตัวเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจหน้าที่ไว้ไม่ชัดเจน และให้อำนาจแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่เพียงแต่เข้าไปในสถานที่ ตรวจค้น ยึด อาศัยทรัพย์ของผู้กระทำผิดในพื้นที่ป่าชายเลนเท่านั้น จึงเกิดอุปสรรคในการดำเนินการทางกฎหมาย เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพแก่การปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว จึงเห็นควรต้องมีการแก้ไข

⁸ แวนวีร์ชา สร้างตนเอง. (2561). *การจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง พ.ศ.2558*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <http://www.lawgrad.ru.ac.th/Abstracts/126> [2565, 2 มิถุนายน]

หรือเพิ่มเติมกฎหมายที่เกี่ยวกับอำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรป่าชายเลน

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษานี้มุ่งศึกษาความสำคัญของปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับอำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรป่าชายเลน ซึ่งมีขอบเขตเนื้อหาที่ครอบคลุมการแก้ไขเพิ่มเติมของพระราชบัญญัติส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง พ.ศ.2558 พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 ประกอบด้วยแนวคิด ทฤษฎี หลักการที่เกี่ยวกับอำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรป่าชายเลน รวมถึงกฎหมายต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการให้อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรป่าชายเลน

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

สารนิพนธ์นี้ใช้วิธีศึกษาวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยทำการศึกษาค้นคว้ารวบรวมข้อมูล และวิเคราะห์ จากหนังสือ วิทยานิพนธ์ งานวิจัย บทความทางวิชาการ รวมทั้งข้อมูลเอกสารที่เกี่ยวข้องต่างๆ ที่จะได้จากการค้นคว้าทางระบบสารสนเทศและเครือข่ายอิเล็กทรอนิกส์ เว็บไซต์ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ด้วยทฤษฎีมาตลอดจนแนวคำพิพากษาที่เกี่ยวข้อง

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงแนวคิด และทฤษฎี เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ในการบริหารจัดการทรัพยากรป่าชายเลน
2. ทำให้ทราบถึงมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ในการบริหารจัดการทรัพยากรป่าชายเลนของต่างประเทศและของประเทศไทย
3. ทำให้ทราบถึงปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ในการบริหารจัดการทรัพยากรป่าชายเลน
4. ทำให้ทราบถึงแนวทางในการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ในการบริหารจัดการทรัพยากรป่าชายเลน